

De syv søstre

Lucinda Riley

De syv søstre

Oversatt av
Benedicta Windt-Val

CAPPELEN DAMM

Lucinda Riley
Originalens tittel: *The Seven Sisters*
Oversatt av Benedicta Windt-Val

Copyright © Lucinda Riley, 2014

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, 2015

ISBN 978-82-02-44496-9

1. utgave, 1. opplag 2015

Omslagsdesign: Miriam Edmunds
Omslagsfoto: (Forsiden) Jill Battaglia/Arcangel Images og
Shutterstock, (Baksiden) Francesco Iacobelli/Getty Images.
Sats: Type-it AS, Trondheim
Trykk og innbinding: UAB PRINT-IT, Litauen 2015

Satt i Sabon 9,5/12 og trykt på 70 g Enso Lux Cream 1,8.

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk.

Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

Maias historie

Til min datter, Isabella Rose

«Vi ligger alle i rennesteinen, men noen av oss ser opp på stjernene.»

Oscar Wilde

Persongalleri:

Atlantis

Pa Salt – søstrenes adoptivfar (død)
Marina (Ma) – søstrenes formynder
Claudia – husholderske på *Atlantis*
Georg Hoffman – Pa Salts advokat
Christian – kapteinen

Søstrene D'Aplíése

Maia
Ally (Alcyone)
Star (Asterope)
CeCe (Celeano)
Tiggy (Taygete)
Electra
Merope (savnet)

Maia

Juni 2007

Første kvarter
13; 16; 21

Kapittel 1

Jeg kommer aldri til å glemme nøyaktig hvor jeg var og hva jeg holdt på med da jeg fikk vite at faren min var død.

Jeg befant meg i London og satt i den deilige hagen utenfor huset til en gammel skolevenninne med et eksemplar av *Penelopiaden* liggende åpen, men ulest i fanget, og nøt junisolen mens Jenny hentet den vesle sønnen sin i barnehagen.

Jeg følte meg avslappet og tenkte at det virkelig hadde vært en god idé å komme seg bort. Da mobilen min ringte, var jeg opptatt av å studere klematisen som sto med bristeferdige knopper, oppmuntret av sin jordmor solen til å gi liv til en orgie av farger. Jeg kikket på skjermen og så at det var Marina.

«Hei, Ma, hvordan går det?» spurte jeg og håpet at hun hørte varmen i stemmen min.

«Maia, jeg ...»

Marina nølte, og i det øyeblikket visste jeg at noe måtte være fryktelig galt. «Hva er det?»

«Maia, det finnes ingen god måte å si dette på, men faren din fikk et hjerteattakk her hjemme i går ettermiddag, og tidlig i dag morges ... døde han.»

Jeg sa ingenting. En million forskjellige tanker raste gjennom hodet på meg, alle like tåpelige. Den første av dem var at Marina av en eller annen ukjent grunn hadde bestemt seg for å utsette meg for en simpel spøk.

«Du er den første av søstrene jeg har fortalt det til, Maia, siden du er eldst. Og jeg vil gjerne høre om du foretrekker å fortelle det til de andre selv, eller om du vil overlate det til meg.»

«Jeg ...»

Ennå var jeg ikke i stand til å sette sammen ord til en setning som ga mening. Det begynte å gå opp for meg at Marina, kjære, gode, snille Marina, den kvinnen som hadde vært i mors sted for meg i alle år, aldri ville sagt noe slikt til meg hvis det *ikke* var sant. Altså måtte det være sant. Og i det øyeblikket endret hele mitt verdensbilde seg.

«Maia, kjære deg, går det bra med deg? Jeg tror aldri jeg har grudd meg så fælt til en telefonsamtale noen gang, men hva annet kunne jeg gjøre? Gudene må vite hvordan de andre jentene kommer til å ta det.»

Endelig oppfattet jeg fortvilelsen i *hennes* stemme, og jeg skjønnte at hun hadde hatt behov for å fortelle meg det like mye for sin egen skyld som for min. Dermed gled jeg inn i den normale komfortsonen min, som besto i å trøste andre.

«Selvfølgelig skal jeg fortelle det til søstrene mine hvis du foretrekker det slik, Ma – men jeg er ikke helt sikker på hvor de oppholder seg, alle sammen. Er ikke Ally borte et sted for å trene til en regatta?»

Vi fortsatte å diskutere hvor hver av de yngre søstrene mine befant seg, som om vi ønsket å samle dem til en fødselsdagsfeiring i stedet for å overbringe et dødsbudskap, og jeg opplevde hele samtalen nesten som noe uvirkelig.

«Når tror du vi kan ha begravelsen, Ma? Med Electra i Los Angeles og Ally langt ute på sjøen et sted kan vi vel ikke tenke på å ha den før tidligst en gang ut i neste uke?» sa jeg.

«Vel ...» Jeg hørte usikkerheten i Marinas stemme. «Vi kan kanskje snakke om det når du kommer hjem. Det er virkelig ingen grunn til hastverk nå, Maia, så hvis du gjerne vil bli i London de siste dagene av ferien din, skal du bare gjøre det. Det er ikke noe mer vi kan gjøre for ham her,» avsluttet hun mismodig.

«Ma, *selvfølgelig* hopper jeg på det første mulige flyet til Genève! Jeg ringer flyselskapet med en gang, og så skal jeg gjøre mitt beste for å få tak i de andre.»

«Jeg er så fryktelig lei for det, *chérie*,» sa Marina bedrøvet. «Jeg vet jo hvor glad du var i ham.»

«Ja,» sa jeg, og den underlige roen som hadde hvilt over meg

mens vi snakket om alt det praktiske, forsvant like brått som stillheten forut for et voldsomt tordenvær. «Jeg ringer deg senere, når jeg vet hvilket fly jeg kommer med.»

«Ta vare på deg selv nå, Maia. Dette har vært et fryktelig sjokk for deg.»

Jeg trykket på knappen for å avslutte samtalen, og gikk opp på rommet mitt for å finne reisedokumentene mine og kontakte flyselskapet før tordenskyene i hjertet mitt åpnet seg og druknet meg. Mens jeg ventet i telefonkøen, kikket jeg bort på sengen, der jeg hadde våknet samme morgen til det som bare skulle ha vært *en helt alminnelig dag*. Og jeg takket Gud for at vi mennesker ikke har fått evnen til å se inn i fremtiden.

Det geskjeftige kvinnemennesket som til slutt svarte, var ikke akkurat hjelpsom, og da hun snakket om fulle fly, straffegebyrer og kredittkortdetaljer, merket jeg at demningen som holdt følelsene mine i sjakk, var på bristepunktet. Langt om lenge klarte jeg å tilkjempe meg et sete på 16.00-flyet til Genève, noe som betydde at jeg bare måtte slenge alle sakene mine ned i kofferten og ta en drosje til Heathrow. Jeg sank ned på sengen og ble sittende og stirre så lenge på det blomstrete tapetet at mønsteret begynte å danse for øynene mine.

«Han er borte,» hvisket jeg. «Borte for godt. Jeg kommer aldri til å se ham igjen.»

Jeg hadde regnet med at det ville utløse en strøm av tårer hvis jeg sa ordene høyt, men forbausende nok skjedde det ingenting. I stedet ble jeg bare sittende der, nummen i hele kroppen og med hodet fullt av praktiske detaljer. Tanken på å skulle fortelle det til søstrene mine – alle fem – var redselsfull, og jeg lette igjennom hele arkivet av følelser for å finne ut hvem jeg først skulle ringe til. Svaret ble selvfølgelig Tiggy, den nest yngste av oss seks, og den jeg alltid hadde vært mest knyttet til.

Med skjelvende fingrer fant jeg frem nummeret hennes og trykket på ring. Jeg kom rett til telefonsvareren hennes, og visste ikke hva jeg skulle si, bortsett fra en litt hektisk oppfordring om å ringe meg tilbake så fort som mulig. Hun oppholdt seg for tiden et sted i det skotske høylandet, der hun arbeidet ved et senter for foreldreløse og skadde hjortedyr.

Når det gjaldt de andre søstrene mine ... Jeg visste at reaksjonene deres ville variere, i hvert fall utvendig, fra likegyldighet til et dramatisk følelsesutbrudd.

Ettersom jeg ikke var helt sikker på hvor på følelsesskalaen jeg selv ville havne når jeg snakket med dem, valgte jeg den feigeste løsningen og sendte en tekstmelding til dem alle sammen med beskjed om å ringe meg så fort som mulig. Så pakket jeg sakene mine i en fart, og gikk ned den smale trappen til kjøkkenet for å skrive en beskjed til Jenny med en forklaring på hvorfor jeg plutselig måtte dra.

Jeg bestemte meg for å ta sjansen på å praeie en drosje ute i Londons gater, så jeg forlot huset og gikk raskt bortover den halvmåneformede gaten i Chelsea, under de løvrike trærne – akkurat som en hvilken som helst vanlig person på en hvilken som helst vanlig dag. Jeg tror til og med at jeg hilste på en mann som luftet hunden sin, og klarte å presse frem et smil.

Ingen kunne vite hva som nettopp hadde hendt meg, tenkte jeg idet jeg vinket på en drosje i den travle King's Road, satte meg inn og ba sjåføren kjøre til Heathrow.

Ingen kunne vite det.

Fem timer senere, akkurat idet solen dovent var på vei ned over Genèvesjøen, ankom jeg vår private pongtongbro, klar til å ta fatt på siste etappe av hjemreisen.

Christian ventet allerede på meg i den smekre motorbåten vår. Uttrykket i ansiktet hans røpet at han hadde hørt nyheten.

«Hvordan er det med deg, mademoiselle Maia?» spurte han da han hjalp meg om bord. De blå øynene hadde et medfølende uttrykk.

«Jeg er ... glad jeg er hjemme,» svarte jeg nøytralt og gikk bakover i båten. Jeg satte meg på den myke, kremfargede, skintrukne benken som fulgte kurven langs akterenden. Vanligvis ville jeg ha slått meg ned sammen med Christian i passasjeretsetet helt foran i båten under den tyve minutter lange turen hjem, men i dag følte jeg behov for å være alene. Christian startet den kraftige maskinen, og jeg så hvordan solen glitret i vinduene på de fantastiske husene som lå langs Genèvesjøens bredder. På denne turen følte jeg det ofte som om jeg sto på

terskelen til en overjordisk verden som ikke hadde noe med virkeligheten å gjøre.

Pa Salts verden.

For første gang den dagen kjente jeg at tårene begynte å svi bak øyelokkene. Pa Salt var fars kjælenavn, og jeg hadde selv funnet på det da jeg var liten. Han hadde alltid elsket å seile, og når han kom hjem til meg i huset vårt ved innsjøen, luktet han av frisk luft og saltvann. Navnet var blitt hengende ved ham, og etter hvert som mine yngre søsken kom til, begynte de også å bruke det.

Motorbåten økte farten og fikk den varme vinden til å ruske i håret mitt. Jeg tenkte på de mange hundre gangene jeg hadde reist hjem til fars eventyrslott, Atlantis, på denne måten. Eiendommen lå på et privat nes med en halvmåne av berglendt terreng som steg bratt opp på baksiden, og man kunne bare nå den med båt. Det var flere kilometer til de nærmeste naboene, så Atlantis var virkelig vårt private kongerike, isolert fra resten av verden. Alt ved denne eiendommen var magisk ... som om Pa Salt og vi – døtrene hans – hadde levd et fortryllet liv der.

Pa Salt hadde valgt ut hver enkelt av oss mens vi ennå var spedbarn, adoptert oss fra alle fire verdenshjørner, og hentet oss hjem så vi kunne vokse opp under hans beskyttelse. Og som han alltid likte å si, var vi helt spesielle alle sammen, unike ... vi var *hans* jenter. Han hadde kalt oss opp etter De syv søstre, den stjernehopen han likte best. Maia var den første og den eldste.

Da jeg var liten, pleide han å ta meg med opp i observatoriet med glasskuppelen helt oppe på toppen av huset. Der løftet han meg opp med de store, sterke hendene og lot meg se på nattehimmelen gjennom teleskopet.

«Der er den,» sa han mens han justerte linsen. «Se, Maia – der er den vakre, skinnende stjernen du er oppkalt etter.»

Og jeg så. Jeg hørte knapt nok etter mens han fortalte meg legendene som knyttet seg til mitt eget navn og navnene til søstrene mine. Jeg bare nøt følelsen av armene hans som holdt rundt meg, og dette sjeldne, vidunderlige øyeblikket da jeg hadde ham helt for meg selv.

Etter hvert forsto jeg at Marina, som jeg i utgangspunktet hadde ansett for å være moren min – jeg hadde til og med forkortet navnet hennes til Ma – egentlig var en glorifisert barnepike som Pa hadde ansatt fordi han måtte ha noen til å ta vare på meg når han var borte. Og det var han ofte. Men selvfølgelig var Marina mye mer enn en barnepike for alle oss jentene. Hun var den som hadde tørket tårene våre, irettesatt oss for dårlige bordmanerer, og ledet oss trygt gjennom den vanskelige overgangen fra barndom til voksne kvinner.

Hun hadde alltid vært der, og jeg kunne ikke vært mer glad i Ma om det var hun som hadde satt meg til verden.

De tre første årene av livet mitt bodde Marina og jeg alene i det magiske slottet vårt ved bredden av Genèvesjøen, mens Pa seilte rundt på de syv hav for å passe forretningene sine. Og så begynte søstrene mine å komme, én etter én.

Pa pleide alltid å ha med seg en gave til meg når han kom hjem. Når jeg hørte at motorbåten nærmet seg, stormet jeg over den store gressplen og gjennom skogholtet ned til brygga for å ta imot ham. Jeg var selvfølgelig ivrig etter å se hva han hadde gjemt i de magiske lommene sine for å glede meg, slik alle barn ville vært. Men en gang han kom hjem, ga han meg først et nydelig utskåret reinsdyr av tre og sa at det kom fra julenissens verksted på selveste Nordpolen, og deretter snudde han seg mot en uniformert kvinne som kom bort til ham. I armene holdt hun en bylt innpakket i et teppe. Og bylten rørte på seg.

«Denne gangen, Maia, har jeg tatt med meg en helt spesiell gave til deg. Du har fått en søster.» Han smilte til meg og løftet meg opp i armene sine. «Nå trenger du ikke å være ensom lenger når jeg må reise fra deg.»

Fra den dagen forandret livet mitt seg. Barnepleiersken Pa hadde hatt med seg, forsvant etter noen uker, og Marina overtok omsorgen for lillesøsteren min. Jeg kunne ikke begripe hvordan dette røde, vrælende vesenet som ofte luktet vondt, og som dessuten tok oppmerksomheten vekk fra meg, kunne være en gave. Ikke før den morgenen da Alcyone – oppkalt etter den andre stjernen i De syv søstre – smilte til meg fra den høye stolen sin under frokosten.

«Hun vet hvem jeg er!» sa jeg undrende til Marina, som satt og matet henne.

«Selvfølgelig gjør hun det, Maia. Du er storesøsteren hennes, den hun kommer til å se opp til. Nå blir det din jobb å lære henne alt du kan og vet, og som hun ikke har noen peiling på.»

Etter hvert som Alkyone vokste til, ble hun som en skygge for meg. Hun fulgte etter meg overalt, noe som skiftevis gledet meg og irriterte meg.

«Maia, vente meg!» forlangte hun høylytt mens hun stabbet av gårde bak meg.

Selv om Ally – som jeg pleide å kalle henne – opprinnelig hadde vært en uønsket tilføyelse til min drømmelignende tilværelse på Atlantis, kunne jeg ikke ha ønsket meg en søtere, mer elskelig følgesvenn. Hun gråt sjelden eller aldri, og hun fikk ingen av de raserianfallene man vanligvis forbinder med smårollinger på hennes alder. Ally hadde viltre, rødgyrne lokker, store blå øyne og en naturlig sjarm som gjorde at folk falt pladask for henne – faren vår også. Når Pa Salt kom hjem fra en av de lange utenlandsreisene sine, så jeg hvordan ansiktet hans lyste opp når han så henne, og jeg var sikker på at han ikke reagerte på samme måte når han så meg. Og mens jeg var sjenert og tilbakeholden overfor fremmede, hadde Ally en åpenhet og en imøtekommenhet som fikk alle til å bli glad i henne.

Hun var også et av disse barna som tilsynelatende gjør det godt på alle områder. Hun var svært musikalsk, og hun utmerket seg i enhver sport som hadde med vann å gjøre. Jeg husker at Pa lærte henne å svømme i det store bassenget vårt, og mens jeg strevde med å holde meg flytende og hatet å være under vann, tumlet lillesøsteren min rundt som en havfrue. Og mens jeg hadde problemer med å finne meg til rette selv om bord på *Titanen*, den store, elegante havgående yachten til Pa, pleide Ally å mase om å få være med ut i den lille seilbåten som lå fortoyed ved den private brygga vår. Jeg krøp sammen i den overfylte akterstavnen på båten mens Pa og Ally tok kontroll og fikk den til å suse over den klare vannflaten. Deres felles interesse for seiling skapte et bånd mellom dem som jeg følte at jeg aldri kunne få del i.

Ally studerte musikk ved Conservatoire de Musique de Genève og var en svært talentfull fløytist som kunne oppnådd en stor karriere i et profesjonelt orkester, men da hun var ferdig med utdannelsen, valgte hun å vie all sin tid til seilingen. Nå deltok hun regelmessig i regattaer, og hun hadde representert Sveits ved en rekke anledninger.

Da Ally var nesten tre år, kom Pa hjem med den neste søstere vår, som han døpte Asterope etter den tredje av de syv søstrene.

«Men vi skal bare kalle henne Star,» hadde Pa smilende sagt til Marina, Ally og meg mens vi studerte den nyeste tilveksten til familien, som lå i en babykurv.

På den tiden hadde jeg begynt å få undervisning av en privatlærer hver formiddag, så denne nye babyen angikk meg ikke på samme måte som Ally hadde gjort. Men så, bare seks måneder senere, kom Pa med en ny baby, en tolv uker gammel jente som fikk navnet Celeano, som Ally øyeblikkelig forkortet til CeCe.

Det var bare tre måneders aldersforskjell mellom Star og CeCe, og så langt tilbake jeg kunne huske, hadde de to vært nær knyttet til hverandre. De var nesten som tvillinger og snakket sitt eget private babyspråk – ja, de brukte fortsatt deler av det i kommunikasjonen seg imellom. De levde i sin egen private verden og stengte oss andre ute. Og slik var det fremdeles nå når de var kommet opp i tyveårene. CeCe var alltid sjefen, selv om hun var den yngste av dem, og den kraftige kroppen hennes med den nøttebrune huden utgjorde en slående kontrast til den bleke, blyantsmale Star.

Året etter kom det enda en baby – Taygete, som jeg kalte Tiggy fordi det korte, mørke håret hennes strittet ut fra det lille hodet hennes i de underligste vinkler og minnet meg om pinnsvinet i Beatrix Potters berømte historie.

Nå var jeg blitt syv år gammel, og jeg knyttet meg til Tiggy helt fra første gang jeg så henne. Hun var et svakelig barn som pådro seg den ene barnesykdommen etter den andre, men selv som spedbarn var hun stoisk og lite krevende. Da Pa kom hjem med enda en liten pike, Electra, bare noen måneder senere, var Marina nesten utslitt, og hun spurte meg ofte om jeg ville sitte

hos Tiggy, som ustanselig led av feber eller krupp. Til slutt kom legene frem til at hun hadde astma, og det var sjelden hun fikk lov å komme ut på tur i barnevognen, for man fryktet at den kalde luften og den tette tåken som kjennetegnet vinteren i Genève, ville være skadelig for brystet hennes.

Electra var den yngste av søsknene mine, og navnet passet ypperlig til henne. Nå var jeg blitt godt vant med spedbarn og deres behov, men den yngste søsteren min var utvilsomt den mest krevende av dem alle. Alt ved henne *var* elektrisk, og hennes evne til å slå over fra mørke til lys og omvendt i løpet av bare et øyeblikk, innebar at hjemmet vårt, som alltid hadde vært et fredelig sted, nå gjenglød av skingrende barnegråt. Temperamentsutbruddene hennes ga gjenlyd gjennom hele min barndom, og den intense personligheten ble ikke mer avdempet med årene.

Ally, Tiggy og jeg hadde vårt eget private kallenavn på henne – mellom oss tre het hun bare «Tricky». Alle listet seg på å når hun var i nærheten, for ingen hadde lyst til å utløse et nytt raserianfall. Jeg må ærlig innrømme at det var øyeblikk da jeg avskydde henne for den uroen hun hadde brakt til Atlantis.

Men samtidig var Electra den første til å tilby hjelp og støtte hvis hun visste at en av oss hadde problemer. Hun kunne være gjennomført egoistisk, men hun kunne også være uendelig omsorgsfull når det var behov for det.

Etter Electra ventet alle selvfølgelig på at den syvende søsteren skulle komme. Vi var tross alt oppkalt etter den stjernehopen Pa Salt var så begeistret for, og vi ville ikke være fulltallige uten henne. Vi visste til og med hva hun het – Merope – og vi lurte på hvem hun ville vise seg å være. Men ett år gikk, og enda ett, og enda ett, uten at faren vår kom hjem med flere babyer.

Jeg husker så tydelig en kveld jeg sto sammen med ham oppe i observatoriet. Jeg var fjorten år og i ferd med å bli kvinne. Vi ventet på en måneformørkelse, og han hadde fortalt at dette var et betydningsfullt øyeblikk for menneskeheten, og at en slik eklipse som regel medførte forandringer.

«Pa,» sa jeg, «har du aldri tenkt å komme hjem med den syvende søsteren vår?»

Det virket som spørsmålet fikk den sterke, beskyttende kroppen hans til å stivne i noen få sekunder. Plutselig så han ut som alle verdens bekymringer hvilte på skuldrene hans. Han snudde seg ikke, for han var opptatt med å finjustere teleskopet med henblikk på den kommende eklipsen, men jeg visste instinktivt at ordene mine hadde gått inn på ham.

«Nei, Maia, jeg tror ikke det. For jeg har aldri funnet henne.»

Da båten kom nær nok til at jeg fikk øye på den velkjente, tykke granhekken som skjermet hjemmet vårt mot innsyn fra sjøen, oppdaget jeg at Marina sto på brygga, og den fryktelige sannheten begynte omsider å synke inn. Vi hadde mistet Pa.

Og jeg forsto at mannen som hadde skapt det kongeriket der vi alle hadde vært prinsessene hans, ikke lenger var der for å holde fortryllelsen på plass.

Kapittel 2

Marina møtte meg med en varm og trøstende omfavnelse da jeg hoppet i land på brygga. Uten ord snudde vi oss for å gå sammen gjennom skogholtet og over de store, skrånende ple-nene som førte opp til huset. Eiendommen var på sitt vakreste nå i juni. De velstelte hagene bugnet av blomster og fristet til utforskning av skjulte stier og hemmelige grotter.

Selve huset, som var bygget i Louis XV-stil på slutten av 1700-tallet, var et strålende eksempel på fornem eleganse. Det var fire etasjer høyt, de solide, blekrosa veggene hadde høye, smårutete vinduer, og det var et tårn i hvert hjørne av det bratt skrånende, røde taket. Huset var utsøkt møblert med all mulig moderne luksus. De tykke teppene og de myke sofaene var som en lun og trygg kokong for alle som bodde der. Vi jentene hadde sovet i øverste etasje, med en enestående, ubrutt utsikt over innsjøen over tretoppene. Marina hadde sin egen leilighet oppe i samme etasje som oss.

Nå så jeg på henne og konstaterte at hun virket fullstendig utkjørt. Det var mørke ringer av tretthet under de snille, brune øynene, og munnen, som nesten alltid smilte, var tett sammenknepet og anspent. Jeg antok at hun måtte være i midten av sekstiårene, men hun bar alderen godt. Hun var høy, med sterke, skarpe trekk, en nydelig, elegant kvinne som alltid var ulastelig antrukket. Hun kledde seg med en uanstrengt ledighet som gjenspeilet de franske anene hennes. Da jeg var barn, hadde hun latt det silkebløte, mørke håret henge løst, men nå satte hun det opp i en løs knute i nakken.

Tusen spørsmål svirret rundt i hjernen min, men bare ett av dem krevde et øyeblikkelig svar.

«Hvorfor varslet du meg ikke med en gang Pa ble syk?» spurte jeg da vi kom inn i den høyloftede salongen som vendte ut mot en stor, hellelagt terrasse, kantet med urner fulle av blomkarse som strålte i rødt og oransje.

«Maia, tro meg, jeg bønnfalt ham om å la meg ringe til deg, ringe til alle dere jentene, men han ble så opprørt da jeg nevnte det, at jeg bare måtte gjøre som han ville.»

Og jeg visste at hvis Pa hadde sagt at hun ikke skulle kontakte oss, hadde hun ikke hatt noe valg. Han var kongen, og Marina var i beste fall det mest betrodde medlemmet av hoffet hans, og i verste fall en tjener som bare måtte følge ordrene hans.

«Hvor er han nå?» spurte jeg. «Ligger han oppe i sengen? Bør jeg gå opp og se ham?»

«Nei, *chérie*, han er ikke der. Vil du ha litt te før jeg forteller deg mer?» spurte hun.

«Skal jeg være ærlig, føler jeg mer for en sterk gin og tonic,» innrømte jeg og sank tungt ned i en av de store sofaene.

«Jeg skal be Claudia om å mikse en til deg. Og jeg tror faktisk jeg kunne trenge en selv også, omstendighetene tatt i betraktning.»

Jeg så etter Marina da hun gikk for å finne Claudia, husholdersken som hadde vært på Atlantis like lenge som Marina. Hun var tysk, og det mutte utseendet dekket over et hjerte av gull. Hun hadde vært akkurat like glad i sin arbeidsgiver som alle vi andre var. Jeg lurte plutselig på hva som ville skje med henne og Marina nå. Hva ville i det hele tatt skje med Atlantis nå når Pa var borte?

Det var vanskelig å fatte rekkevidden av disse ordene i denne sammenhengen. Pa var jo alltid «borte» – på reise et eller annet sted, opptatt med et eller annet, uten at noen av de ansatte eller familien hans hadde noen klar oppfatning av hva han faktisk gjorde for å tjene til livets opphold. Jeg hadde spurt ham en gang da min venninne Jenny hadde kommet for å bo hos oss i skoleferien, og var blitt synlig imponert over den velstanden vi levde i.

«Faren din må være ubegripelig rik,» hvisket hun til meg da vi kom ut av Pas private jettfly, som nettopp hadde landet på La Môle flyplass i nærheten av Saint-Tropez. Sjøføren ventet

på rullebanen for å kjøre oss ned til havnen, der vi skulle gå om bord i den fantastiske yachten vår, *Titanen*, som hadde ti køyeplasser, og legge ut på det årlige middelhavscruiset som Pa Salt la opp helt etter sitt eget hode.

Som barn flest, rike eller fattige, hadde jeg aldri tenkt over at det kunne være noe uvanlig ved måten vi levde på, for jeg hadde jo ingenting å sammenligne med. Alle vi jentene hadde fått privatundervisning hjemme på Atlantis da vi var yngre, og det var først da jeg ble sendt på kostskole som trettenåring, at jeg begynte å forstå at de fleste andre mennesker hadde en helt annen livsstil enn oss.

Da jeg spurte Pa hva han egentlig gjorde for å tjene penger til all denne luksusen han overøste familien sin med, sendte han meg et av de hemmelighetsfulle blikkene sine og smilte. «Jeg er en slags tryllekunstner.»

Det sa meg selvfølgelig ingenting, og det var nettopp det som var meningen.

Da jeg ble eldre, begynte det å demre for meg at Pa Salt var en mesterlig illusjonist, og at ingenting var slik det kunne se ut som ved første blick.

Da Marina kom inn i salongen igjen, bærende på to glass gin og tonic på et brett, slo det meg at selv nå, etter treogtredve år, hadde jeg ingen virkelig anelse om hvilken rolle faren min hadde hatt i verden utenfor Atlantis. Og jeg lurte på om jeg kanskje endelig ville få noen av svarene på dette nå.

«Vær så god,» sa Marina og satte det ene glasset foran meg. «Skål for faren din,» sa hun idet hun løftet sitt eget glass. «Må han hvile i fred.»

«Ja, skål for Pa Salt. Må han hvile i fred.»

Marina tok en stor slurk før hun satte fra seg glasset igjen og tok begge hendene mine i sine. «Maia, før vi snakker om noe som helst annet, er det noe jeg synes jeg må fortelle deg.»

«Hva er det?» spurte jeg og så på pannen hennes, som var furet av bekymringer.

«Du spurte meg for litt siden om din far fremdeles befant seg her i huset. Svaret er at han allerede er stedt til hvile. Det var hans ønske at begravelsen skulle finne sted umiddelbart, og at ingen av dere jentene skulle være til stede.»

Jeg stirret på henne som om hun skulle ha gått helt fra forstanden. «Men Ma, det er ikke mer enn noen timer siden du fortalte meg at han døde tidlig i dag morges! Hvordan er det mulig at en begravelse kan ha blitt arrangert så fort? Og *hvorfor?*»

«Maia, din far insisterte på at så snart han var død, skulle kroppen hans fraktes med privatflyet ut til yachten. Og når den kom om bord, skulle den plasseres i en blykiste, som han åpenbart har hatt stående parat om bord i *Titanen* i mange år, nettopp med tanke på dette. Så skulle han seiles langt ut på havet, og med tanke på hans kjærlighet til vann er det vel bare naturlig at han ønsket å bli stedt til hvile i havdypet. Og han ville ikke påføre døtrene sine sorg ved å be dem være vitne til ... hendelsen.»

«Å gud,» sa jeg og kjente hvordan Marinas ord sendte bølger av gru gjennom meg. «Men han måtte da vite at vi ville ønske å ta farvel med ham på en ordentlig måte? Hvordan kunne han gjøre dette? Hva skal jeg si til de andre? Jeg ...»

«*Chérie*, det er du og jeg som har bodd lengst i dette huset, og vi vet begge to at det ikke nyttet for noen å sette spørsmålstegn ved din fars disposisjoner,» sa Marina dempet. «Jeg kan bare forestille meg at han ønsket å bli stedt til hvile på samme måte som han levde: så privat som mulig.»

«Og med full kontroll,» tilføyde jeg og kjente hvordan sinnet flammet opp i meg. «Det er nesten som om han ikke engang kunne stole på at de menneskene som elsket ham, ville gjøre det som var riktig for ham.»

«Uansett hva som måtte ligge til grunn for det,» sa Marina, «håper jeg inderlig at dere alle vil huske ham som den kjærlige faren han var. For én ting er i hvert fall helt sikkert – dere jentene var hele hans verden.»

«Men er det noen av oss som kjente ham?» spurte jeg, så frustrert at jeg kjente tårene presse på. «Var det en lege her for å fastslå at han var død? Du må vel ha en dødsattest? Kan jeg få se den?»

«Legen spurte etter personlige opplysninger om ham, du vet – hvor og når han var født, og alt sånt. Jeg sa at jeg bare var ansatt her, og at jeg ikke hadde kjennskap til disse opplysnin-

gene. Jeg satte ham i forbindelse med Georg Hoffman, advokaten som tar seg av alle din fars affærer.»

«Men *hvorfor* var han så hemmelighetsfull, Ma? Da jeg satt på flyet i dag, kom jeg til å tenke på at jeg ikke kan huske at han noen gang har hatt med seg venner hit til Atlantis. Av og til, når vi var om bord på yachten, hendte det at det dukket opp en forretningsforbindelse som skulle ha et møte med ham, men da forsvant de bare ned på kontoret hans. Jeg har aldri sett at han har vært sammen med andre bare for å hygge seg.»

«Han ville ikke blande sammen familieliv og forretninger. Når han var hjemme, ville han konsentrere seg helt og fullt om døtrene sine.»

«De døtrene han adopterte og tok med seg hit fra alle kanter av verden. Hvorfor, Ma – hvorfor?»

Marina så på meg uten å si noe. Det var umulig å se på det kloke, rolige blikket hennes om hun kjente svaret eller ikke.

«Som barn vokser man opp uten å fundere over det livet man har,» fortsatte jeg. «Men både du og jeg vet at det er svært uvanlig – for ikke å si høyst merkelig – at en enslig, middelaldrende mann adopterer seks nyfødte jenter og tar dem med hit til Sveits for at de skal vokse opp under samme tak.»

«Faren din *var* en uvanlig mann,» nikket Marina. «Men det kan da ikke være noe galt i at han valgte å gi seks trengende, foreldreløse barn muligheten til et bedre liv under hans beskyttelse?» fortsatte hun unnvikende. «Det er mange rike mennesker som adopterer barn hvis de ikke har noen selv.»

«Ja, men da er de som regel gift,» sa jeg nøkternt. «Ma, vet du om Pa har hatt en kjæreste noen gang? En kvinne han elsket? Jeg har kjent ham i treogtredve år, og jeg har aldri noen sinne sett ham sammen med en kvinne.»

«*Chérie*, jeg forstår at du har mistet faren din, og plutselig oppdager du at du har en masse spørsmål som du gjerne ville ha stilt ham, og som du ikke lenger kan få svar på. Men jeg kan virkelig ikke hjelpe deg. Og dessuten er ikke dette det rette øyeblikket,» tilføyde Marina mildt. «Nå må vi først og fremst feire det han var for hver enkelt av oss, huske ham som det snille og kjærlige mennesket vi kjente ham som her på Atlan-

tis. Du må prøve å tenke på at faren din var godt over åtti år. Han levde et langt og tilfredsstillende liv.»

«Men han var ute og seilte på innsjøen her for bare tre uker siden, og han klatret rundt på båten som en sprek femtiåring,» sa jeg vemodig. «Det er ikke lett å koble sammen det bildet med en døende mann.»

«Nei. Gudskjelov at han ikke fikk samme skjebne som mange andre på hans alder og måtte lide en langsom og langtrukken død. Det er godt å tenke på at du og søstrene dine vil huske ham som frisk og glad og sprek,» sa Marina oppmuntrende. «Det var akkurat det han ville ha ønsket.»

«Han hadde vel ikke smerter mot slutten, håper jeg?» spurte jeg nølende. Innerst inne visste jeg at Marina aldri ville ha fortalt meg det, selv om det hadde vært tilfellet.

«Nei. Han visste hva som ventet ham, Maia, og jeg tror han hadde sluttet fred med seg selv og verden. Ærlig talt tror jeg han var glad for å få slippe nå.»

«Hvordan i all verden skal jeg få fortalt de andre at far er borte?» spurte jeg inntrengende. «Og at de ikke engang får lov til å begrave ham? De kommer til å føle akkurat det samme som jeg – at han bare er forsvunnet i løse luften.»

«Faren din tenkte på det før han døde, og Georg Hoffman – advokaten – kontaktet meg tidligere i dag. Jeg lover deg at hver og en av dere vil få en sjanse til å ta avskjed med ham.»

«Selv i døden har Pa full kontroll,» sa jeg med et oppgitt sukk. «Jeg har lagt igjen beskjeder til alle søstrene mine, forresten, men ingen av dem har ringt tilbake ennå.»

«Georg Hoffman er i hvert fall klar til å komme hit med en gang alle seks er på plass. Og det nytter ikke å spørre meg hva han har å si til dere, for det har jeg ingen anelse om. Men jeg har bedt Claudia gjøre i stand litt suppe til deg. Jeg tviler på at du har spist noe som helst siden i dag morges. Vil du ta den med til Paviljongen, eller vil du helst bli her i huset i natt?»

«Jeg spiser litt suppe her, og så vil jeg helst hjem, hvis du ikke har noe imot det. Jeg trenger å være alene.»

«Selvfølgelig.» Marina bøyd seg frem og ga meg en klem. «Jeg skjønner at dette må ha vært et fryktelig sjokk for deg. Og jeg er lei for at det nok en gang er du som sitter med ansvaret

for resten av jentene, men han sa uttrykkelig at han ville at du skulle få beskjed først. Jeg vet ikke om det kan være en slags trøst for deg. Skal jeg be Claudia om å varme suppen? Jeg tror vi kunne trenge noe å styrke oss på begge to nå.»

Da vi hadde spist, kysset jeg Marina til god natt og sendte henne opp for å legge seg, for jeg så at hun også var utkjørt. Før jeg forlot huset, gikk jeg opp i fjerde etasje og kikket inn på rommet til hver av søstrene mine. Alt var akkurat slik det hadde vært da de dro hjemmefra for å følge den veien de hadde valgt å gå, og rommene bar tydelig preg av de svært ulike personlighetene som hadde holdt til i dem. Og det virket ikke som noen av dem hadde den fjerneste interesse av å forandre noe på dem de gangene de vendte nesen hjemover, som duer til due-slaget. Og det gjaldt for meg også.

Jeg åpnet døren til det gamle rommet mitt og gikk bort til hyllen der jeg fremdeles oppbevarte de kjæreste barndoms-skattene mine. Jeg tok ned en gammel porselensdukke som Pa hadde gitt meg da jeg var ganske liten. Som vanlig hadde han diktet en magisk historie om at dukken i sin tid hadde tilhørt en ung russisk grevinne, men den hadde følt seg så ensom i det store palasset i Moskva etter at eieren var blitt stor og hadde glemt den. Han fortalte at dukken het Leonora, og at hun trengte et par nye armer til å holde rundt henne.

Jeg satte dukken tilbake på hyllen og tok ned esken som inneholdt den gaven Pa hadde gitt meg på sekstenårsdagen min. Jeg åpnet den og tok ut halskjedet som lå i den.

«Det er en månestein, Maia,» fortalte han da jeg hadde pakket den opp og studerte den fremmedartede, opaliserende steinen som skinte med en blålig glans og var omgitt av bitte små diamanter. «Den er eldre enn meg, og det følger en svært interessant historie med den.» Jeg husket at han hadde nølt litt, som om han overveide noe for seg selv. «Kanskje jeg kommer til å fortelle deg den en vakker dag,» fortsatte han. «Halskjedet er antagelig litt gammelmodig for deg ennå. Men om noen år tror jeg det kommer til å kle deg aldeles utmerket.»

Pa hadde hatt helt rett i dette. Den gangen jeg fikk kje-det, foretrakk jeg – som alle mine jevnaldrende venninner – å pynte meg med billige sølvarmbånd og store kors som hang i

en skinnsnor rundt halsen. Jeg hadde aldri brukt kjedet med månesteinen, og det hadde ligget der på hyllen hele tiden siden, mer eller mindre glemt.

Men nå ville jeg ha det på meg.

Jeg gikk bort til speilet, festet det tynne gullkjedet rundt halsen og studerte virkningen. Kanskje var det bare noe jeg innbilte meg, men det så ut som steinen glødet svakt mot huden. Jeg gikk bort til vinduet og så ut over de funkende lysene langs Genèvesjøen, mens jeg instinktivt løftet hånden for å røre ved månesteinen.

«Hvil i fred, kjæreste Pa Salt,» hvisket jeg.

Så skyndte jeg meg ut av det gamle rommet mitt før jeg ble oppslukt av enda flere minner. Jeg forlot huset og fulgte den smale stien som førte til mitt nåværende hjem, som lå omtrent to hundre meter borte.

Inngangsdøren til Paviljongen var aldri låst. Med tanke på de høyteknologiske sikkerhetstiltakene som overvåket grensene til eiendommen vår, var det liten fare for at noen skulle stikke av med de få eiendelene mine.

Da jeg kom inn, så jeg at Claudia allerede hadde vært innom for å tenne lysene i stuen. Jeg sank tungt ned på sofaen og kjente hvordan fortvilelsen tok overhånd.

Jeg var den søsteren som aldri hadde forlatt redet.

Kapittel 3

Da mobilen min ringte klokken to om natten, lå jeg søvnløs i sengen og lurte på hvorfor det var så vanskelig for meg å slippe løs sorgen og gråte over Pas død. Magen min utførte en brå, hundre og åttigraders vending da jeg så på skjermen at det var Tiggy.

«Hallo?»

«Jeg er lei for at jeg ringer så sent, Maia, men jeg har nettopp fått beskjeden din. Vi har veldig dårlig dekning her oppe. Men jeg hørte på stemmen din at det er noe i veien. Er det bra med deg?»

Lyden av Tiggys lyse, glade stemme tinte opp utkantene av den isklumpen som tilsynelatende hadde erstattet hjertet mitt.

«Ja, alt er bra med meg, men ...»

«Er det Pa Salt?»

«Ja,» hikstet jeg, så anspent at jeg nesten ikke fikk puste. «Hvordan visste du det?»

«Jeg vet jo ingenting, men ... jeg hadde en underlig følelse i formiddag da vi var ute på heiene og lette etter et av de unge hjortedyrene vi hadde merket for noen uker siden. Jeg fant henne død, og av en eller annen grunn tenkte jeg på Pa. Jeg skjøv det fra meg igjen og tenkte at jeg sikkert bare var oppskaket på grunn av det døde dyret. Er han ...?»

«Jeg er så fryktelig lei for det, Tiggy, men ... Ja, han døde tidligere i dag. Eller egentlig er det vel i går nå,» korrigerste jeg meg selv.

«Å Maia – nei! Jeg kan ikke tro det! Hva skjedde? Var det en seilerulykke? Jeg sa det så sent som sist vi var sammen, at han ikke burde dra ut alene lenger.»

«Nei, han døde her hjemme i huset. Det var et hjerteattakk.»

«Var du hos ham? Hadde han smerter? Jeg ...» Tiggys stemme brast. «Jeg orker ikke tanken på at han skulle ha det vondt.»

«Nei, Tiggy, jeg var ikke her. Jeg hadde reist til London noen dager for å besøke Jenny. Faktisk ...» Jeg trakk pusten dypt inn da jeg kom til å tenke på det. «Det var faktisk Pa som overtalte meg til å dra. Han sa at jeg ville ha godt av å komme meg litt vekk fra Atlantis og få en pause.»

«Å Maia, så fælt for deg! Jeg mener, det er så sjelden du reiser noe sted, og den ene gangen du virkelig gjør det ...»

«Ja, ikke sant?»

«Du tror ikke han visste det, vel? At han kanskje ønsket å spare deg?»

Tiggy ga uttrykk for den samme tanken som hadde streifet meg selv i løpet av de siste timene.

«Nei, jeg tror ikke det. Jeg tror det kalles Murphys lov. Men ikke tenk på meg, Tiggy. Jeg er mye mer bekymret for deg og den triste nyheten jeg nettopp måtte fortelle deg. Hvordan er det med deg? Jeg skulle ønske jeg var hos deg og kunne gi deg en klem.»

«Jeg vet ærlig talt ikke hva jeg føler akkurat nå, for det er rett og slett ikke virkelig for meg ennå. Det blir det kanskje ikke før jeg kommer hjem heller. Jeg skal prøve å komme meg med et fly i morgen. Har du snakket med de andre ennå?»

«Jeg har lagt igjen et utall av meldinger om at de må ringe meg så snart som mulig.»

«Jeg kommer så fort jeg kan for å hjelpe deg, kjæreste Maia. Det blir vel en masse å gjøre i forbindelse med begravelsen, vil jeg tro.»

Jeg orket ikke å fortelle henne at faren vår allerede var begravet. «Det skal bli godt å ha deg her. Prøv om du kan få deg litt søvn nå, Tiggy, og husk at du kan ringe meg når som helst hvis du trenger å snakke med noen.»

«Takk.» Skjelvingen i Tiggys stemme fortalte meg at hun kjempet med gråten nå etter hvert som nyheten begynte å trenge inn. «Men Maia, du vet at han ikke er borte. Ånden dør ikke – den går bare over til et annet plan.»

«Jeg håper det er sant. God natt, kjære Tiggy.»

«Hold motet oppe, Maia. Vi ses i morgen.»

Jeg trykket på knappen for å avslutte samtalen og sank utmattet tilbake i sengen. Den som bare kunne dele Tiggys glødende tro på et liv etter døden! Men akkurat nå kunne jeg ikke komme på en eneste karmisk grunn til at Pa Salt skulle ha forlatt jorden.

En gang i tiden *hadde* jeg kanskje trodd at det fantes en gud, eller i det minste en kraft som var hinsides menneskelig forståelse. Men et eller annet sted underveis hadde jeg mistet denne trøsterike overbevisningen.

Og hvis jeg skulle være ærlig mot meg selv, visste jeg nøyaktig når det hadde skjedd.

Hvis jeg bare kunne lære å *føle* noe igjen, i stedet for bare å gå rundt som en robot som tilsynelatende fungerte som et rolig og avbalansert menneskelig vesen. Det faktum at jeg ikke klarte å reagere på Pas død på en normal måte, fortalte meg så tydelig som noe hvor dypt problemet mitt egentlig stakk.

Og likevel hadde jeg ingen vanskeligheter med å trøste andre. Jeg visste at alle søstrene mine så på meg som familiens trygge grunnmur, den ene som alltid ville stille opp for dem hvis det oppsto et problem. Maia, alltid like praktisk og fornuftig, og – som Marina hadde sagt – den som fremsto som «den sterke».

Sannheten var at jeg var mye mer fryktsom enn noen av de andre. Mens alle søstrene mine hadde tatt til vingene og forlatt redet, hadde jeg blitt igjen under påskudd av at noen måtte være her nå når Pa begynte å bli gammel. Og dessuten, som jeg påpekte, passet det perfekt med det yrket jeg hadde valgt, som kunne utføres hvor som helst.

Ironisk nok, med tanke på tomheten i mitt eget personlige liv, tilbrakte jeg dagene mine i en fiktiv og ofte romantisk verden, for jeg levde av å oversette romaner fra russisk og portugisisk til fransk, som var morsmålet mitt.

Det var Pa som først hadde lagt merke til min evne til å ape etter et hvilket som helst språk han snakket til meg på, nesten som en papegøye. Siden han selv var svært språkmektig, syntes han det var morsomt å skifte fra det ene språket til det andre

og se om jeg klarte å svare på samme språk. Da jeg var tolv år, behersket jeg alle de tre språkene som ble snakket i Sveits: fransk, tysk og engelsk. Og jeg kunne allerede klare meg godt på italiensk, latin, gresk, russisk og portugisisk.

Språk ble en lidenskap for meg, en utfordring som var endeløs, for uansett hvor god jeg ble, kunne jeg alltid bli enda bedre. Jeg ble helt oppslukt av ord og den korrekte bruken av dem, og da jeg skulle bestemme meg for hva jeg ville studere ved universitetet, var valget temmelig åpenbart.

Jeg gikk til Pa for å få råd om hvilke språk jeg burde konsentrere meg om.

Han så tankefullt på meg. «Tja, Maia, det er opp til deg å velge, selvfølgelig, men kanskje det ikke burde være noen av dem du mestrer best i øyeblikket. Du har jo tre eller fire år ved universitetet til å lære et av de andre og perfektionere det.»

«Jeg vet virkelig ikke, Pa,» sukket jeg. «Jeg er så glad i alle språkene mine. Det er derfor jeg spør deg.»

«Greit. Da skal jeg gi deg et logisk synspunkt. Den økonomiske maktbalansen i verden kommer til å forandre seg radikalt i løpet av de neste tredivetårene. Så hvis jeg var deg, og med tanke på at du allerede snakker tre europeiske språk flytende, ville jeg vurdere noe som ligger lenger borte.»

«Tenker du på land som Kina og Russland?» spurte jeg.

«Ja, og India og Brasil, selvfølgelig. Alle disse landene har enorme, ubenyttede ressurser, og kulturen deres er også fascinerende.»

«Jeg har alltid likt russisk, og portugisisk også, for den saks skyld. Det er et svært ...» Jeg husker at jeg lette etter det rette ordet. «Det er et svært uttrykksfullt språk.»

«Ja vel, der ser du.» Pa smilte, og jeg så at han var fornøyd med svaret mitt. «Hvorfor ikke studere begge disse språkene? Det ville ikke være noe problem for deg, med ditt språkalent. Og jeg lover deg, Maia – hvis du kan et av disse språkene, for ikke å snakke om begge, har du hele verden som lekegrind. Det er ikke mange i dag som er vidsynte nok til å se hvilken vei utviklingen går. Verden forandrer seg, og du vil stå rustet til å møte det som kommer.»

Halsen min kjentes knusktørr, så jeg rullet meg ut av sengen og labbet ut på kjøkkenet for å ta meg et glass vann. Tankene mine kretset fortsatt rundt Pas forhåpninger om at jeg, rustet med mine enestående språkferdigheter, skulle stå trygt rustet til å vandre ut i det nye morgengryet som han var overbevist om ville komme. Og på den tiden hadde jeg også vært sikker på at det ville bli slik. Bortsett fra alt annet hadde jeg hatt et inderlig ønske om at han skulle bli stolt av meg.

Men livet hadde tatt tak i meg, slik det gjør med så mange mennesker, og sendt meg hodekulls ut av den kursen jeg hadde staket ut for meg selv. I stedet for å fungere som et springbrett ut i den store verden, hadde evnene og kunnskapene mine satt meg i stand til å gjemme meg vekk i barndomshjemmet mitt.

Hver gang søstrene mine kom flagrende hjem fra sine ulike tilholdssteder rundt omkring i verden, ertet de meg fordi jeg levde så tilbaketrukket. De forespeilet meg at jeg risikerte å ende som gammel jomfru, for hvordan skulle jeg kunne treffe en mann så lenge jeg nektet å sette mine ben utenfor Atlantis?

«Du er så vakker, Maia. Alle som treffer deg, sier det samme, og likevel sitter du her alene og kaster bort alt sammen,» sa Ally bebreidende sist vi var sammen.

Og det var antagelig sant at det var utseendet mitt som gjorde at jeg skilte meg ut fra mengden. Alle vi seks søstrene hadde fått våre spesielle merkelapper under oppveksten, med vekt på de spesielle trekkene som preget oss: skjønnheten Maia, lederen Ally, fredsmegleren Star, pragmatikeren CeCe, omsorgspersonen Tiggy og kruttønnen Electra.

Spørsmålet var om de talentene vi hadde fått utdelt, virkelig hadde brakt oss lykke og suksess.

Noen av søstrene mine var fremdeles svært unge og hadde ikke stått på egne ben lenge nok til å kjenne svaret ennå, eller til at jeg kunne avgjøre det. Men hva meg selv angikk, visste jeg at skjønnhetens «gave» hadde vært årsaken til det mest smertefulle øyeblikket i livet mitt, simpelthen fordi jeg var for naiv på den tiden til å forstå den makten den utøvde. Derfor holdt jeg den skjult nå, og det innebar at jeg holdt meg selv skjult.

De siste gangene Pa kom på besøk til meg i Paviljongen, hadde han spurt om jeg var lykkelig.

«Selvfølgelig, Pa,» svarte jeg hver gang. Tross alt hadde jeg ingen grunn til *ikke* å være det, ikke utvendig sett i hvert fall. Jeg hadde et komfortabelt hjem, og jeg hadde to par kjærlige armer bare et steinkast borte. Teknisk sett *kunne* jeg bruke hele verden som min lekegrind. Jeg hadde ingen bånd, ikke noe ansvar ... men jeg lengtet etter begge deler.

Jeg smilte ved tanken på at det bare var et par uker siden Pa hadde oppmuntret meg til å besøke min gamle skolevenninne i London. Og siden det var Pa som foreslo det, og jeg hadde levd hele mitt voksne liv med en følelse av at jeg hadde skuffet ham, gikk jeg med på det. Jeg klarte ikke å være «normal», men jeg håpet at hvis jeg bare reiste, ville han tro at jeg var det.

Og så hadde jeg reist til London ... og da jeg kom tilbake, hadde han også reist. For godt.

Nå var klokken fire om morgenen. Jeg gikk inn på soverommet og la meg igjen, med et fortvilet ønske om å få sove snart. Men søvnen ville ikke komme. Hjertet begynte å hamre i brystet på meg ved tanken på at nå når Pa var borte, kunne jeg ikke lenger bruke ham som en unnskyldning for å stikke meg vekk her. Kanskje Atlantis til og med ville bli solgt. Pa hadde aldri nevnt noe om hva som skulle skje med eiendommen etter hans død, ikke til meg, og så vidt jeg visste, ikke til noen av søstrene mine heller.

Helt til for bare noen timer siden hadde Pa vært allmektig og allestedsnærværende – en slags naturkraft som holdt oss alle trygt oppe.

Pa pleide å kalle oss de gyldne eplene sine. Modne og perfekte i formen, helt plukkeferdige. Men nå hadde noen ristet grenen vi hang på, og vi var i fritt fall ned mot bakken, uten noen stadig hånd til å fange oss i luften.

Jeg hørte at det banket på inngangsdøren, og snublet ut av sengen for å lukke opp, halvt i svime. Noen timer tidligere, da det begynte å gry av dag, hadde jeg i ren fortvilelse funnet frem de sovepillene jeg hadde fått på resept for flere år siden, og tatt en

av dem. Nå så jeg på klokken og oppdaget at den var over elleve, og jeg ønsket at jeg ikke hadde gitt etter for fristelsen.

Da jeg åpnet døren, sto Marina utenfor med et bekymret uttrykk i ansiktet. «God morgen, Maia. Jeg prøvde fasttelefonen og mobilen, men fikk ikke svar på noen av dem, så jeg kommer bare for å forsikre meg om at alt er bra med deg.»

«Beklager, jeg tok en pille, og den slo meg helt ut. Kom inn,» sa jeg forlegen.

«Nei, jeg skal la deg våkne i fred. Men kanskje du kan komme bort til huset når du har dusjet og kledd på deg? Tiggy ringte for å gi beskjed om at hun kommer ved femtiden i ettermiddag. Hun har klart å få tak i Star, CeCe og Electra, så de er også på vei hjem. Har du hørt noe fra Ally?»

«Jeg skal sjekke mobilen min, og hvis ikke ringer jeg til henne igjen.»

«Hvordan er det med deg, Maia? Du ser nokså tufs ut.»

«Jeg klarer meg fint, Ma, absolutt. Jeg kommer om en liten stund.»

Jeg lukket døren og kom meg ut på badet for å vaske ansiktet i kaldt vann og bli ordentlig våken. Da jeg så meg i speilet, skjønte jeg hvorfor Marina hadde sagt at jeg så tufs ut. Jeg hadde store, mørke ringer under øynene, og det hadde dukket opp nye linjer rundt dem over natten. Det mørkebrune håret mitt, som vanligvis var blankt og skinnende, hang matt og fett rundt ansiktet. Og huden min, som hadde en naturlig, honninggyllen farge som stort sett gjorde sminke overflødig, var blek og opphovnet.

«Neppe familiens skjønnhet akkurat i dag,» mumlet jeg til speilbildet og gikk for å lete etter mobilen i det sammenfiltrede sengetøyet. Da jeg omsider fant den inne under dynen, så jeg at jeg hadde åtte tapte anrop. Jeg lyttet til stemmene til søstrene mine i beskjeder som uttrykte vantro og sjokk. Den eneste som ennå ikke hadde reagert på mitt SOS, var Ally. Jeg la igjen en ny beskjed på telefonsvareren hennes og ba henne ringe meg så fort som mulig.

Da jeg kom bort til huset, fant jeg både Marina og Claudia i full gang med å legge på rent sengetøy og lufte ut i rommene til søstrene mine oppe i fjerde etasje. Selv om Marina var preget

av sorgen, så jeg at hun gledet seg til å ha alle jentene sine samlet under ett tak igjen. Forrige gang det skjedde, hadde vært i juli måned, for nesten et år siden, på yachten til Pa, under et cruise rundt mellom de greske øyene. Det var bare fire av oss som hadde vært hjemme til jul, for Star og CeCe hadde vært på reise i Det fjerne østen.

«Jeg har sendt Christian av sted med båten for å hente mat og forsyninger,» sa Marina da vi gikk ned trappen. «Søstrene dine er så fulle av nykker nå for tiden. Tiggy er vegan, og gudene må vite hvilken besynderlig diett Electra følger,» knurret hun. Men innerst inne frydet hun seg over dette plutselige kaoset, og jeg visste at det minnet henne om den tiden da hun hadde hatt omsorgen for oss alle sammen. «Claudia har romstert på kjøkkenet siden daggry, men jeg tenkte vi skulle ta det enkelt i kveld og bare ha pasta og salat.»

«Vet du når Electra kommer?» spurte jeg idet vi kom inn på kjøkkenet, der den vidunderlige duften av Claudias bakverk kalte frem en bølge av barndomsminner.

«Antagelig ikke før langt på natt. Hun har klart å få plass på et fly fra Los Angeles til Paris, og så flyr hun videre til Genève derfra.»

«Hvordan hørtes hun ut?»

«Hun gråt,» sa Marina. «Hysterisk.»

«Og Star og CeCe?»

«Det var CeCe som ordnet opp med alt for dem begge to, som vanlig. Jeg snakket ikke med Star. CeCe var nærmest i sjokk, stakkars liten – det virket som all luften hadde gått ut av ballongen. Det er bare ti dager siden de kom hjem fra Vietnam. Se her, Maia – helt ferskt brød. Du har vel ikke spist frokost ennå, kjenner jeg deg rett.»

Marina plasserte en brødskive med smør og syltetøy foran meg. «Jeg gruer meg ved tanken på hvordan de kommer til å reagere, alle sammen,» mumlet jeg med munnen full av den første biten.

«De kommer til å være akkurat sånn som de pleier, og reagere hver på sin spesielle måte,» svarte Marina nøkternt.

«Og selvsagt tror de at de kommer hjem for å delta i Pas begravelse,» sukket jeg. «Det ville selvfølgelig ha vært en fryk-

telig sørgelig begivenhet, men det ville også ha vært en rituell overgang, en anledning til å feire livet hans, stede ham til hvile og forhåpentligvis begynne på veien videre. Nå kommer de hjem bare for å oppdage at faren deres er borte.»

«Jeg vet det, Maia. Men gjort er gjort,» sa Marina trist.

«Men det må da i det minste være venner eller forretningsforbindelser som bør få beskjed?»

«Georg Hoffman sa at han ville ta seg av det. Han ringte meg igjen i dag morges for å spørre når dere vil være her alle sammen, så han kan komme og snakke med dere. Jeg sa at jeg skulle kontakte ham så fort vi har fått tak i Ally. Kanskje han kan kaste lys over de underlige beslutningene faren din har tatt.»

«Jeg håper i hvert fall *noen* kan,» sa jeg dystert.

«Er det greit om jeg overlater deg til deg selv mens du spiser? Jeg har tusen ting å gjøre før søstrene dine kommer.»

«Selvfølgelig. Tusen takk, Ma,» sa jeg. «Jeg vet ikke hva vi skulle gjort uten deg.»

«Eller uten deg.» Hun klappet meg på skulderen og forsvant ut av kjøkkenet.

Kapittel 4

Jeg tilbrakte ettermiddagen med å vandre formålsløst rundt i hagene, og etterpå satte jeg meg til med en oversettelse i et forsøk på å få tankene vekk fra Pa. Da klokken var blitt litt over fem, hørte jeg at motorbåten la til ved brygga. Jeg rev døren opp og løp over plenene for å ta imot Tiggy, lettet over at jeg endelig skulle få slippe å være alene med tankene mine.

Jeg betraktet henne mens hun grasiøst hoppet i land fra båten. Pa hadde ofte foreslått at hun skulle ta ballettundervisning da hun var yngre, for Tiggy gikk ikke, hun svedde, og hun førte den smidige, slanke kroppen så lett at det var som om føttene hennes nesten ikke var i berøring med bakken. Hun ga inntrykk av å være nesten overjordisk, og det hjerteformede ansiktet ble dominert av de store, strålende øynene som var omkranset av tette øyevipper. Det slo meg plutselig at det var en klar likhet mellom Tiggy og de sårbare unge hjortedyrene hun var så opptatt av å beskytte.

«Kjæreste Maia!» sa hun og strakte armene ut mot meg.

Vi sto et øyeblikk i en taus omfavnelse. Da Tiggy trakk seg vekk fra meg igjen, så jeg at øynene hennes sto fulle av tårer.

«Hvordan er det med deg?» spurte hun.

«Sjokkert, nummen ... Og med deg?»

«Det samme. Fremdeles ute av stand til å ta det inn,» svarte hun mens vi begynte å gå oppover mot huset med armene rundt hverandre.

Da vi kom til terrassen, stoppet Tiggy brått og snudde seg mot meg.

«Er Pa ...?» Hun kastet et blick på huset. «For i så fall trenger jeg et øyeblikk til å stå sette meg.»

«Nei, Tiggy, han er ikke i huset lenger.»

«Å. Nei, de har vel tatt ham med til et ...» Hun klarte ikke å sette ord på resten av den dystre tanken.

«La oss gå inn og få oss en kopp te, så skal jeg forklare alt sammen.»

«Jeg har forsøkt å føle nærværet hans ... jeg mener, sjelen hans,» sa Tiggy med et sukk. «Men det er bare et tomrom – det er ingenting der.»

«Kanskje det er for tidlig å føle noe som helst,» trøstet jeg. Jeg var vant til de underlige tankene til Tiggy og hadde ikke noe ønske om å knuse dem med barsk realisme. «Jeg klarer det i hvert fall ikke,» tilføyde jeg.

Claudia sto borte ved vasken da vi kom inn på kjøkkenet, og jeg så medfølelsen i øynene hennes da hun snudde seg for å hilse på Tiggy, som jeg alltid hadde oppfattet som favoritten hennes.

«Er det ikke fælt?» sa Tiggy og ga henne en klem. Hun var den eneste av oss som følte seg nær nok til Claudia til å omfavne henne på den måten.

«Jo, det er fryktelig leit,» sa Claudia. «Gå inn i salongen, dere to, så skal jeg komme med te til dere.»

«Hvor er Ma?» spurte Tiggy da vi gikk gjennom huset mot salongen.

«Hun er oppe i fjerde etasje og gjør i stand alle soverommene. Og hun vil vel gi oss litt tid alene sammen først,» sa jeg og satte meg.

«Var hun her? Jeg mener, var hun sammen med Pa da det gikk mot slutten?»

«Ja.»

«Men hvorfor varslet hun oss ikke tidligere?» spurte Tiggy, akkurat som jeg selv hadde gjort.

Den neste halvtimen gjennomgikk jeg svarene på alle de samme spørsmålene jeg selv hadde bombardert Marina med dagen før. Jeg fortalte også at Pa allerede var blitt stedt til hvile i en blykiste ute i havet. Jeg hadde regnet med at Tiggy ville bli like opprørt som jeg selv hadde vært, men hun trakk bare på skuldrene og nikket forståelsesfullt.

«Han ville at kroppen hans skulle vende tilbake til det ele-

mentet han elsket høyest, og hvile der til evig tid. Og vet du, Maia, jeg er faktisk glad for at jeg ikke behøver å se ham ... *livløs*, for nå kan jeg alltid huske ham slik han var.»

Jeg så forbauset på søsteren min. Hun var den mest følsomme av oss, men nyheten om Pas død hadde åpenbart ikke påvirket henne – ikke utvendig i hvert fall – på langt nær så mye som jeg hadde forventet. Det tykke, kastanjefargede håret hennes lå i en skinnende blank manke rundt ansiktet, og de store, brune øynene med det velkjente uskyldige, nesten forundrede uttrykket var like strålende som alltid. Tiggys rolige holdning ga meg et visst håp om at de andre søstrene mine ville reagere like avbalansert som henne, selv om jeg personlig ikke klarte det.

«Ironisk nok tar du deg strålende ut, Tiggy,» sa jeg beundrende. «Det later til at all den friske skotske luften gjør deg godt.»

«Det gjør den absolutt!» nikket hun. «Etter alle de årene jeg måtte holde meg innendørs da jeg var barn, føler jeg det som om jeg endelig er blitt sluppet løs i villmarken nå. Jeg elsker jobben min, selv om det er mye slit, og selv om huset jeg bor i, bare inneholder det aller nødvendigste. Det er ikke engang innendørs toalett der!»

«Jøss,» sa jeg og beundret hennes evne til å gi avkall på all mulig komfort for å leve ut drømmene sine. «Så du trives bedre med dette enn med å arbeide på laboratoriet i Servion Zoo?»

«Gjett om!» Tiggy hevet et øyebryn. «Det var en flott jobb, men jeg kunne ikke fordra å være der. Jeg fikk jo ikke jobbe med dyrene, bare med de genetiske kodene deres. Du synes sikkert jeg er sprø som gir avkall på en strålende karriere for å traske rundt i Highland døgnet rundt for en minimal lønn, men det er virkelig mye mer givende.»

Hun så opp og smilte til Claudia, som kom inn og satte et brett på det lave bordet mellom oss, før hun trakk seg tilbake igjen.

«Jeg synes ikke du er det minste sprø, Tiggy. Jeg skjønner det veldig godt.»

«Helt til vi snakket sammen på telefonen i natt, følte jeg meg faktisk lykkeligere enn noen gang før i hele mitt liv.»

«Det er sikkert fordi du har funnet ditt kall,» smilte jeg.

«Ja, det og ... andre omstendigheter,» tilsto hun, og jeg så at kinnene hennes fikk et svakt rosa skjær. «Men det kan vi snakke om en annen gang. Når kommer de andre?»

«CeCe og Star burde være her ved syvtiden i kveld, og Electra kommer en eller annen gang utpå morgenkvissten,» sa jeg og skjenket te i to kopper.

«Hvordan reagerte Electra da du snakket med henne?» spurte Tiggy. «Nei forresten, du behøver ikke å svare – jeg kan tenke meg til det.»

«Det var Ma som snakket med henne. Så vidt jeg forsto, gråt hun som en foss.»

«Hun er seg selv lik, da,» bemerket Tiggy og nippet til teen. Så sukket hun med ett, og lyset i øynene hennes sluknet. «Det kjennes så rart. Jeg sitter bare og venter på at Pa skal komme inn til oss. Men det kommer han aldri mer til å gjøre.»

«Nei, det gjør han ikke,» sa jeg bedrøvet.

Tiggy reiste seg brått og gikk bort til vinduet for å se ut. «Er det ikke noe vi bør foreta oss?» spurte hun. «Jeg føler at vi burde gjøre ... noe.»

«Så vidt jeg skjønner, kommer advokaten til Pa for å snakke med oss når alle har innfunnet seg, men foreløpig» – jeg trakk oppgitt på skuldrene – «kan vi visst ikke gjøre annet enn å vente på de andre.»

«Nei, du har vel rett.» Tiggy la pannen mot vindusruten. «Det var ingen av oss som virkelig kjente ham, var det vel?» sa hun dempet.

«Nei, jeg tror ikke det,» sa jeg.

«Maia, kan jeg spørre deg om en ting til?»

«Selvfølgelig.»

«Lurer du noen gang på hvor vi kom fra? Jeg mener, hvem de virkelige foreldrene våre var?»

«Det er klart jeg har tenkt på det av og til, Tiggy, men Pa var absolutt alt for meg. Han *var* faren min. Jeg tror egentlig ikke jeg noen gang har hatt behov for – eller ønsket – å tenke noe nærmere over det.»

«Tror du at du ville få dårlig samvittighet hvis du forsøkte å finne ut noe mer om bakgrunnen din?»

«Kanskje,» svarte jeg. «Pa har alltid vært nok for meg, og jeg kan ikke forestille meg en kjærligere eller mer omsorgsfull forelder.»

«Det forstår jeg godt. Det har alltid vært et helt spesielt bånd mellom dere to. Kanskje det alltid er slik med det første barnet.»

«Men hver enkelt av oss har alltid hatt et spesielt forhold til ham. Han elsket oss alle sammen.»

«Ja, jeg vet at han elsket meg,» sa Tiggy rolig. «Men det har ikke hindret meg i å lure på hvor jeg opprinnelig kommer fra. Jeg vurderte å spørre ham, men jeg ville ikke såre ham. Derfor gjorde jeg det aldri. Og nå er det altså for sent.» Hun kvalte en gjesp og sa: «Har du noe imot at jeg går opp på rommet mitt og hviler meg litt? Jeg vet ikke om det er et slags forsinket sjokk, eller om det kommer av at jeg ikke har hatt en fridag på flere uker, men jeg føler meg totalt slått ut.»

«Selvfølgelig ikke. Gå og ta deg en lur, Tiggy.»

Jeg så etter henne da hun svevde over gulvet mot døren. «Vi snakkes senere.»

«Sov godt!» ropte jeg etter henne, og så var jeg alene igjen. Og merkelig irritert. Det var kanskje jeg som var hårsår, men Tiggys verdensfjernhet, væremåten hennes som alltid ga inntrykk av at hun var litt hevet over alt som foregikk rundt henne, virket plutselig mer fremtredende enn før. Jeg var ikke helt sikker på hva jeg ønsket meg av henne – jeg hadde tross alt vært engstelig for hvordan søstrene mine ville reagere på nyheten. Jeg burde bare være glad for at Tiggy så ut til å takle situasjonen så bra.

Eller var jeg bare urolig over at alle søstrene mine hadde skapt seg et liv som strakte seg utover og hinsides Pa Salt og barndomshjemmet, mens han og Atlantis hadde vært hele min verden?

Star og CeCe kom med motorbåten litt over syv om kvelden, og jeg var på plass for å ta imot dem. CeCe har aldri vært noen tilhenger av fysisk nærhet, men hun aksepterte en rask klem før hun trakk seg vekk.

«Triste nyheter, Maia,» kommenterte hun. «Star er svært nedbrutt.»

«Det tviler jeg ikke på,» svarte jeg og så på Star, som sto bak CeCe, blekere enn noen gang.

«Hvordan er det med deg, vennen min?» spurte jeg og la armene rundt henne.

«Jeg er knust,» hvisket Star og la hodet på skulderen min et øyeblikk. Det lyse håret, med samme farge som måneskinn, sto som en glorie rundt henne.

«Men nå er vi i hvert fall sammen,» sa jeg da Star trakk seg vekk fra meg og gikk bort til CeCe, som øyeblikkelig la en sterk, beskyttende arm rundt skuldrene hennes.

«Hva er det som skal gjøres?» spurte CeCe da vi gikk opp mot huset.

Jeg tok med meg begge to inn i salongen og fikk dem til å sette seg, og så gikk jeg enda en gang gjennom omstendighetene rundt Pas død og hans ønske om å bli begravet i stillhet, uten noen fra familien til stede.

«Men hvem var det egentlig som sendte Pa over rekka på båten, da?» forhørte CeCe seg, så ubønnhørlig logisk som bare min fjerde søster kunne være. Jeg skjønnte at hun ikke mente å være ufølsom. CeCe var bare ute etter fakta.

«Det har jeg faktisk ikke spurt om, men jeg er sikker på at vi kan finne det ut. Det var vel antagelig noen av mannskapet på *Titanen*.»

«Og hvor skjedde det? Var det i nærheten av St. Tropez, der yachten lå fortøyd, eller dro de ut på havet? Det må de vel ha gjort, antar jeg,» tilføyde CeCe.

Både Star og jeg grøsset over denne trangen til å kjenne alle detaljer. «Ma sa at han ble begravet i en blykiste som allerede befant seg om bord på *Titanen*. Men jeg vet ikke nøyaktig hvor det skjedde,» sa jeg og håpet at det ville sette punktum for CeCes spørrelyst.

«Denne advokaten kommer vel antagelig for å fortelle oss nøyaktig hva som står i Pas testamente?» fortsatte hun.

«Ja, jeg går ut fra det.»

«For alt vi vet, kan det hende at vi står på bar bakke nå,» sa hun med et skuldertrekk. «Pa har jo alltid insistert på at vi

måtte forsørge oss selv, ikke sant? Jeg ville ikke bli forbauset hvis det skulle vise seg at han har etterlatt alt til en veldedig organisasjon.»

Jeg skjønnte at det var sorgen og sjokket som gjorde at CeCes medfødte taktløshet var enda mer fremtredende enn vanlig, men nå hadde jeg fått nok. Jeg svarte ikke på kommentaren hennes, men snudde meg i stedet mot Star, som satt taus ved siden av søsteren sin.

«Hvordan føler du deg?» spurte jeg vennlig.

«Jeg –»

«Hun er i sjokk, akkurat som alle oss andre,» brøt CeCe inn før Star rakk å svare. «Men vi skal komme oss gjennom dette sammen, ikke sant?» sa hun og tok Stars slanke, bleke fingrer i sin sterke, brune hånd. «Det er fryktelig synd, for jeg skulle akkurat til å fortelle Pa en god nyhet.»

«Og hva er det?» forhørte jeg meg.

«Jeg har fått tilbud om ett års grunnkurs ved The Royal College of Art i London. Fra september.»

«Men det er jo fantastisk, CeCe,» sa jeg. Ganske visst hadde jeg aldri forstått de underlige «installasjonene» hennes, som hun kalte dem. Jeg foretrakk en mer tradisjonell stil fremfor moderne kunst. Men jeg visste at dette var hennes store lidenskap, og jeg var glad på hennes vegne.

«Ja, vi er overlykkelige, ikke sant, Star?»

«Jo,» nikket Star lydig, men hun så ikke slik ut. Jeg så at underleppen hennes skalv.

«Vi har tenkt å slå oss ned i London. Hvis vi fremdeles har tilgang til penger etter at vi har truffet denne advokaten til Pa, da.»

«Ærlig talt, CeCe,» sa jeg, for nå brast det virkelig for meg. «Dette er vel ikke det rette øyeblikket til å tenke på den slags.»

«Beklager, Maia – du vet jo hvordan jeg er. Jeg var utrolig glad i Pa. Han var et strålende menneske, og han har alltid oppmuntret meg i arbeidet mitt.»

I noen få sekunder så jeg et glimt av sårbarhet og kanskje en liten smule frykt i de grønnbrune øynene til CeCe.

«Ja, han var enestående,» bekreftet jeg.

«Nemlig. Hva sier du, Star, skal vi gå opp og pakke ut?» foreslo CeCe. «Når er det aftens, Maia? Vi kunne trenge noe å spise snart.»

«Jeg skal be Claudia ha maten klar så fort som mulig. Electra kommer ikke på lenge ennå, og jeg har fremdeles ikke hørt et pip fra Ally.»

«Fint. Da ses vi snart, da,» sa CeCe og reiste seg. Star fulgte lydig etter. «Er det noe jeg kan gjøre, må du endelig bare si fra.» CeCe smilte trist til meg. Hun kunne virke ganske ufølsom, men jeg visste at dette mente hun.

Så var jeg alene igjen, og jeg ble sittende og fundere over det ubegripelige forholdet mellom min tredje og fjerde søster. Marina og jeg hadde snakket mye om det. Vi hadde alltid vært bekymret for Star, som simpelthen gjemte seg bak den sterke personligheten til CeCe.

«Det virker som Star ikke eier en selvstendig tanke i hodet,» sa jeg gang på gang. «Jeg aner ikke hva hun mener om noe som helst. Det kan da umulig være sunt?»

Marina var helt enig med meg, men da jeg nevnte det for Pa Salt, smilte han bare det gåtefulle smilet sitt og sa at jeg ikke skulle være bekymret.

«En dag kommer Star til å spre vingene sine og fly, som den praktfulle engelen hun er. Bare vent og se.»

Dette hadde ikke vært noen trøst for meg, for det var åpenbart at CeCe var like avhengig av Star som Star var av henne, selv om hun tilsynelatende var svært så selvstendig. Og hvis Star en vakker dag virkelig gjorde det Pa hadde forutsett, visste jeg at CeCe ville føle seg fullstendig fortapt.

Middagen den kvelden var en dyster affære, for alt rundt oss var som en eneste stor påminnelse om det umåtelige tapet vi hadde lidd. Marina gjorde sitt beste for å holde motet oppe hos oss, men hun visste ikke helt hvordan hun skulle klare det. Hun stilte spørsmål om hva hver enkelt av de dyrebare jentene hennes var opptatt med for tiden, og forsøkte å holde samtalen i gang, men alle de uuttalte minnene om Pa Salt gjorde at vi ustanselig satt med tårer i øynene. Til slutt senket stillheten seg over oss.

«Jeg skal være glad når vi endelig får tak i Ally, så vi kan få høre hva det er Pa Salt ville fortelle oss,» sa Tiggy med et dypt sukk. «Unnskyld meg. Jeg tror jeg går og legger meg.»

Hun kysset oss etter tur og forlot rommet, og CeCe og Star fulgte eksempelet bare noen minutter senere.

«Å kjære,» sukket Marina da vi to ble alene ved bordet. «De er helt knust, alle sammen. Og jeg er enig med Tiggy – jo før vi får tak i Ally, og jo før hun kommer seg hjem hit, desto fortere kan vi komme i gang med livet igjen.»

«Hun er åpenbart uten dekning på mobilen der hun er,» sa jeg. «Du må være helt utslitt, Ma. Gå og legg deg, så skal jeg vente oppe på Electra.»

«Er du sikker, *chérie*?»

«Helt sikker,» forsikret jeg, for jeg visste at Marina alltid hadde hatt problemer med å forholde seg til min yngste søster.

«Tusen takk, Maia,» sa hun og ga seg uten ytterligere protester. Hun reiste seg fra bordet, kysset meg kjærlig på toppen av hodet og forlot kjøkkenet.

Jeg insisterte på å hjelpe Claudia med å rydde vekk etter aftenmåltidet – det var bare godt å ha noe å gjøre mens jeg ventet på Electra. Claudia var ikke den som brukte tid på småprat, og denne kvelden fant jeg det stødige, tause nærværet hennes spesielt trøstende.

«Skal jeg låse, miss Maia?» spurte hun.

«Nei, du har hatt en lang dag, du også. Gå og legg deg, så skal jeg ta meg av det.»

«Som du vil. *Gute Nacht*,» sa hun og forlot kjøkkenet.

Jeg gikk en runde gjennom huset. Det var ennå minst et par timer igjen før Electra kom, og jeg var lys våken etter at jeg hadde sovet til langt på dag. Til slutt sto jeg utenfor døren til arbeidsrommet til Pa Salt. Jeg følte trang til å kjenne nærværet hans rundt meg, så jeg trykket ned dørhåndtaket – bare for å oppdage at døren var låst.

Dette overrasket meg og gjorde meg urolig. Pas dør hadde alltid stått åpen for oss jentene, også når han satt der inne og arbeidet. Han hadde aldri hatt det for travelt til å ta imot meg med et varmt smil når jeg sjenert banket på døren, og jeg hadde

alltid elsket å oppholde meg i dette rommet, som inneholdt den fysiske og materielle essensen av ham. På skrivebordet hans sto en rekke pc-er, og på veggen hang en stor videoskjerm til bruk for telefonkonferanser via satellitt, men jeg hadde alltid vært mest fascinert av Pas personlige skatter, som sto plassert rundt om på hyllene bak skrivebordet.

Dette var gjenstander han hadde samlet på sine mange reiser verden over, blant annet et nydelig miniatyrmaleri av Madonna med en vakker, forgyldt ramme, så lite at jeg kunne holde det i håndflaten, en gammel fiolin, en slitt lærpung og en slitt bok av en engelsk dikter jeg aldri hadde hørt om.

Ingen sjeldne objekter, ikke noe som var spesielt verdifullt så vidt jeg visste, bare gjenstander som betydde noe spesielt for ham.

Jeg var sikker på at en mann som Pa kunne fylt hjemmet vårt med uvurderlig kunst og utsøkte antikviteter hvis han hadde ønsket det, men det hadde han ikke gjort. Faktisk hadde jeg alltid hatt på fornemmelsen at han følte motvilje mot livløse materielle eiendeler av stor verdi. Han hadde gjort høylytt narr av sine rike bekjente når de betalte overdrevne summer for berømte kunstverker, og han hadde sagt til meg at de fleste av dem måtte oppbevares i strengt sikrede rom av frykt for at de skulle bli stjålet.

«Kunst bør være tilgjengelig for alle,» hadde Pa sagt til meg. «Det er en gave fra kunstneren til sjelen. Et maleri som må holdes skjult for omverdenen, er verdiløst.»

Da jeg tok mot til meg og nevnte det faktum at han selv eide et privat jetfly og en stor luksusyacht, hevet han et øyebryn mot meg.

«Men Maia, du ser vel at begge disse gjenstandene rett og slett er transportmidler? De har et praktisk formål, de er et middel til å nå et mål. Og hvis de gikk opp i flammer i morgen, kunne jeg erstatte dem uten vanskeligheter. Jeg har mine seks menneskelige kunstverker – døtrene mine – og det er nok for meg. Dere er det eneste på jorden som virkelig kan kalles skatter, for dere er uerstattelige, alle sammen. De menneskene man elsker, er uerstattelige, Maia. Det må du alltid huske!»

Jeg hadde aldri glemt det han sa den gangen, selv om det var

mange år siden vi hadde hatt den samtalen. Nå ønsket jeg bare med hver fiber i kroppen at jeg hadde husket ordene hans den gangen det virkelig var behov for det.

Jeg gikk følelsesmessig tomhendt fra døren til Pa Salts arbeidsværelse, og fortsatte inn i salongen mens jeg hele tiden grublet over hvorfor i all verden døren hadde vært låst. Jeg fikk spørre Marina neste dag, tenkte jeg og gikk i stedet bort til et av bordene og tok opp et fotografi. Det var tatt om bord i *Titanen* for noen år siden, og viste Pa, omgitt av alle oss søstrene, lent mot rekka ute på dekket av yachten. Han smilte bredt. De tiltalende trekkene var avslappet, det tykke, grå håret ble feid bakover av vinden fra havet, og den veltrente, fremdeles spennende kroppen var bronsebrun av solen.

«Hvem *var* du?» spurte jeg og så på bildet med rynket panne.

Av mangel på noe bedre å foreta meg slo jeg på fjernsynet og bladde meg gjennom kanalene til jeg fant nyhetene. Som vanlig var sendingen full av krig, smerte og ødeleggelse, og jeg skulle akkurat til å skifte kanal da nyhetsoppleseren fortalte at liket av Kreeg Eszu, en berømt industrileder som drev et stort, internasjonalt kommunikasjonsselskap, var blitt funnet omkommet i vannet i en bukt på en gresk øy.

Jeg lyttet oppmerksomt mens jeg knuget fjernkontrollen hardt i hånden. Ifølge nyhetsoppleseren hadde Kreegs familie fortalt at han nettopp hadde fått vite at han hadde uhelbredelig kreft. Den logiske slutningen var selvfølgelig at denne diagnosen hadde ført til at han tok sitt eget liv.

Hjertet mitt begynte å slå fortere. Det var ikke bare fordi min far også nettopp hadde valgt å tilbringe evigheten på bunnen av havet, men fordi denne historien hadde en direkte forbindelse til *meg* ...

Nyhetsoppleseren fortalte videre at Kreegs sønn Zed, som hadde arbeidet side om side med faren i en årrekke, ville overta ledelsen av Athenian Holdings med umiddelbar virkning. Et bilde av Zed dukket opp på skjermen, og jeg lukket instinktivt øynene.

«Å gud,» hvisket jeg. Hvorfor hadde skjebnen bestemt seg for å velge dette øyeblikket til å minne meg på en mann jeg

hadde brukt de siste fjorten årene på fortvilet å forsøke å glemme?

Ironisk nok så det altså ut til at vi begge hadde mistet faren vår til en våt grav i løpet av bare noen få timer.

Jeg reiste meg og begynte å gå frem og tilbake over gulvet mens jeg forsøkte å tvinge bildet av ansiktet hans – enda kjekkere enn jeg hadde husket ham – vekk fra netthinnen.

Tenk på den smerten han påførte deg, Maia, sa jeg til meg selv. Det er slutt, det var slutt for mange år siden. Ikke tenk på det, hører du!

Men da jeg sank ned på sofaen med et tungt sukk, fullstendig tappet for energi, visste jeg selvfølgelig at det aldri virkelig kunne bli slutt.